

Мамо дѣ е тате ?

по Ив. Вазовъ

(стихотворение въ проза)

— Мамо дѣ е тате? защо се губи той, че не си идва у дома ?

— Ехъ, чадо, баща ти замина въ далечни и непознати земи да се бие.

— Кога ще се завърне, той, мамо? — Да, скоро ще се завърне той, синко, скоро ще те прѣгърне и мене ще зарадва.

— Много врѣме стана мамо, откакто е татко отишелъ на бой. Страшно ли е тамъ? Дано Богъ го запази, синко, ти не се страхувай

*

Войната продължава, страшна и гръмовита. Всѣки день съобщаватъ за убити и загинали. Кжщитѣ се пълнятъ съ скръбъ и тжга за жертвитѣ.

— Мамо, защо се бави още нашия татко? Отдавна писмо и много здраве не ни е изпращалъ.

— Потрай, чедо клето, скоро той ще долети, да ми сгрѣй сърдцето, скоро ще го видишъ ти

— Ахъ, мамо, чакамъ да ми донесе армаганъ, съ пушка на рамо и съ лаври увѣнчанъ. На Василевъ день пакъ ще го суровакашъ и ще ти даде подаръци . . .

— Да дѣте мое. При твоя скжпъ татко, ще живѣемъ ние пакъ щастливи, както прѣди.

*

Но, Новата година дойде и замина. Чакатъ го двамина, но той не се завърна вече, защото е падналъ на бойното поле; загиналъ отъ неприятелски куршумъ Майката копнѣе отъ тжга. Синътъ го чака още. Нощъ и фъртуна е отвѣнъ. Стъклата на прозорцитѣ се тресътъ. Майката падна на колѣнѣ прѣдъ иконата и се моли на Бога, да го запази отъ бѣди и неволи

*

Долетѣ, обаче грозната вѣстъ . . .

Майката само плаче и цалува дѣтето си, остало сираче. Мамо, отъ бойното поле, още го нѣма нашия милъ татко!

— Той е вече на небето синко мой! . . .